

атакитѣ имъ бѣха силни и стремителни. При все това, незнамъ защо, всички защитници на лѣвия флангъ бѣха увѣрени, че ще запазятъ за себѣ си позицията и че нѣма да допустнатъ да стѣпи на нея крака на неприятеля. За туй погледитѣ и слухътъ бѣха устремени тамъ — на стоманената батарея и Зелената гора. Вслушвахме се сѣщо, да ли не ще се чуятъ пушечни гърмежи въ тилътъ ни — отъ къмъ лѣвия ни флангъ, — за кждѣто се спуснаха турски войски до 2 табора отъ Вранѣто гнѣздо.

Слѣдъ единъ силенъ пристѣпъ връхъ нашата позиция, азъ се връщахъ съ взвода, който, заедно съ главния резервъ срѣщаше противника съ залпове. Въ това врѣме, видѣхъ подпоручика отъ 5-а дружина Николаевъ, че ми маха съ ржцѣ отъ своя оксѣ. Азъ помислихъ, че ме вика и, за туй се спустнахъ и отидохъ при него.

— Що има? го попитахъ азъ, защо ме викашъ?

— Азъ ти махахъ, да блѣските Турцитѣ, както ний тукъ ги бѣхтимъ. И той ми показа направлението кждѣто бѣха избѣгали въ пѣленъ безпорядкъ нападаелитѣ участъка на 5-а дружина. И този пѣтъ Турцитѣ сѣ отблѣснати по цѣлата линия продължи той.

— А по нататкъ? попитахъ азъ.

— Пакъ тѣй! лаконически отговори сѣщия.

— А ми ей онѣзи гърмежи на Зелената Гора какво означаватъ? попитахъ азъ.

— Означава, че Турцитѣ ще ни ударятъ въ фланга и въ тила. . . .

— Но ний ще ги отблѣсваме, до гдѣто можемъ, подхванахъ азъ, и ще сложимъ коститѣ си за България.

Не бѣше врѣмето за водение приятни разговори подъ топовнитѣ и пушечни гърмежи, толкова повече, че Турцитѣ всѣка минута пакъ можахъ да се развикатъ „Алла“ „Алла“. . . .

И подиръ обѣдъ неприятеля непрѣкъснато продължаваше своитѣ ожесточени и стремителни атаки. Въ врѣме на една такава атака се зачу викъ.

— Турцитѣ, турцитѣ излѣзоха на шосето!

Този викъ, като мѣлния, се разнесе по цѣлата позиция.